

Berlin — det senaste exemplet

Under årtionden har Ryssland haft drabantpartier. Sedan några år har det också drabantstater. Rysk politik har smält samman med kommunistisk taktik, och denna förening har möjliggjort en väldig rysk expansion. Tekniken känner vi redan. I vissa fall har den ryska armén erövrat det åtrådda landet, och därefter har landets femte kolonn upphöjts till härskande statsparti under rysk ledning. Detta gäller mer eller mindre tydligt Estland, Lettland, Litauen, Bulgarien, Jugoslavien — som nu söker ta sig ut ur järnringen —, Rumänien, Polen och Albanien. I andra länder har hemmakommunisterna varit mer aktiva — under skydd av de ryska vapnen. Skolexemplen är Ungern och Tjeckoslovakien. En minoritet har, hjälpt av de tveksamma och undfallande och med den ryska armén som reserv, fått regeringsmakten i sin hand och sedan genomfört despotin, med likrikning, åsiktsförtryck, fängelser och koncentrationsläger. Det nya systemet kallas folkdemokrati — dvs. folkstyrelse genom folket — och innebär att folket förstummas genom att dess frihet förkvävs.

Trots att tekniken är väl känd verkar dess användning varje gång lika bedräglig och lika ohygglig. Nu gäller det Berlin, det lilla området inom den redan förryskade östzonen, där västmakterna enligt freds-fördraget är medstyrande och är följaktligen ett mått av frihet och tolerans hittills funts. De ryska erövringsförsö-

genom den ryska ockupationen av östzonen fått en slående åskådningsundervisning. I denna östzon har plundringen satts i system. Den medborgerliga friheten har undertryckts; typiskt är att pressen i stort sett blivit ett redskap för de ryska maktthavarna, genom censur, stor tilldelning av papper och ren terror. Koncentrationslägren har efter en kort paus blivit lika anlitade som under nazismen. Mellan 200.000 och 300.000 personer är fångar i dylika läger; massor av dessa slavar har dött, men lägren fylls snabbt av nya grupper, som icke varit goda anpassningar. Namnen Buchenwald, Mühlberg och Sachsenhausen jämte många andra är lika skräckmättade som förr. Metoderna är desamma som förr: misshandel, svält, hårt arbete, de politiska fångarnas övervakning av poliser och yrkesförbrytare i för-

ening. Den del av Berlins befolkning som har möjlighet att uttrycka sin mening har tagit klar ståndpunkt. Ingen kan betvivla att de 300.000 som här-omdagen demonstrerade mot den ryska politiken verkligen hyser den mening som de ger uttryck åt. Det säkraste beviset härför är att endast ett fåtal av västmaktszonens 2,5 miljoner invånare — trots det elände som framkallats av den ryska blockaden — lockats över till den ryska sidan genom löften om stora livsmedelsransoner. Den eftergifts- och medlöparpolitik från socialdemokratiskt håll som särskilt i Prag möjliggjorde kommunisternas maktövertagande har det knappast funnits ett spår av i Berlin.

Förklaringen är enkel. Berlinarna har hopp om fortsatt och verksam hjälp väster ifrån; det hade man inte i Prag eller i Budapest. Och berlinarna har

halvkommunisterna inom den svenska socialdemokratin som under halvhjärtade principiella avståndstaganden samverkar med kommunismen. Den fraktion som ännu för några månader sedan försvarade en kommunist som ordförande i Stockholms polismyndighet — trots att denne man hyllade kuppen i Tjeckoslovakien och beskrev läget i Sverige såsom likartat med läget i Tjeckoslovakien före kuppen.

Denna oklarhet beror i mycket på att inte ens de pålitliga demokraterna inom den svenska socialdemokratin vågar säga ifrån. Det har här gått så långt att det uppfattas som sensation och en bragd då den socialdemokratiska statsministern — om också efter tvekan och sedan han sökt slinka undan frågan — i en radiointervju säger sig föredra en folktoppartist framför en kommunist. Själva frågan borde te sig onödigt och

orimlig; vi fann frågan naturlig och blev rent av glada över svaret. Må man göra tankeexperimentet att en medlem av något annat parti tvekat inför frågan om han föredrog en demokratisk motståndare framför en nazist eller en kommunist. Då förstår man hur suddig inställningen till kommunismen fortfarande är inom svensk socialdemokrati.

De svenska kommunisterna går tillbaka, det är sant. Men det fruktansvärda är att hundratusentals svenskar fortfarande hör samman med, eller tror sig höra samman med, ett parti som försvarar dessa illgärningar. Berlins, liksom förut Prags, exempel borde sopa bort kommunismen i Sverige. Det borde också sopa bort den fraktion av